

## N3 პრაქტიკული დავალება

### პირველი დღე – მოსახლეობა და დრო

დღეს უნივერსიტეტში ლექცია გვექონდა ჩინეთის მოსახლეობის სტრუქტურაზე. მასწავლებელმა თქვა, რომ წლების წინ მოსახლეობის სწრაფმა ზრდამ სერიოზული პრობლემები შექმნა — საკვების, სამუშაო ადგილების, საცხოვრებლის დეფიციტი. სწორედ ამიტომ გაჩნდა დემოგრაფიული პოლიტიკა — „ერთი ბავშვის პოლიტიკა“.

ხშირად ვფიქრობ, როგორ განსაზღვრავს ეს პოლიტიკა ჩემს იდენტობას. მე ერთადერთი შვილივარ — ჩემგან ელიან ყველაფერს: სწავლას, კარიერას, ოჯახის მხარდაჭერას. ვგრძნობ, რომ დრო თითქოს ჩემ წინააღმდეგ მუშაობს — უნდა მოვასწორო ყველაფერი, რაც ჩემმა მშობლებმა ვერ მოასწრეს.

### მეორე დღე – სოციალური მობილობა და სივრცე

ჩემი მეგობარი დღეს სოფლიდან ქალაქში გადავიდა — დაიწყო მუშაობა ქარხანაში. ეს არის სოციალური მობილობის მაგალითი, მაგრამ მისთვის ეს უფრო რთულია, ვიდრე ჩანს. მიგრანტებს ქალაქში ხშირად არ აქვთ რეგისტრაცია ამიტომ ვერ სარგებლობენ იმავე უფლებებით, რაც ქალაქის მოსახლეობას.

მოსახლეობის მექანიკური მოძრაობა (მიგრაცია) ძლიერია — მილიონობით ადამიანი ტოვებს სოფელს სამუშაოს საძებნელად. ამ პროცესმა მთლიანად შეცვალა ჩვენი სოციალიზაციის სივრცე: ოჯახები იშლება, ბავშვები ბებია-ბაბუებთან იზრდებიან, მშობლები კი შორიდან უგზავნიან ფულს.

### მესამე დღე – სოციალიზაცია და სოციალური აგენტები

სკოლაში, როცა პატარა ვიყავი, მასწავლებლები — ჩვენი სოციალიზაციის აგენტები — გვასწავლიდნენ, რომ ერთბაშად ბევრი შვილის ყოლა „არაპატრიოტულია“. დღეს ვფიქრობ, რამდენად ღრმად ჩამეყალიბდა ეს აზრი. თითქოს საზოგადოება გვასწავლიდა, რომ ქვეყნის კეთილდღეობა უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე პირადი სურვილები.

ახლა მესმის, როგორ მოქმედებს დემოგრაფიული პოლიტიკა არა მხოლოდ მოსახლეობის რაოდენობაზე, არამედ ჩვენს ფიქრებსა და ფასეულობებზე — თვითონ სოციალურ ცნობიერებაზე.

### მეოთხე დღე – ძალაუფლება და კონტროლი

მამაჩემმა მითხრა, რომ მათი თაობის დროს ხელისუფლება მკაცრად აკონტროლებდა, ვის რამდენი შვილი ჰყავდა. ზოგს ჯარიმებს უწერდნენ, ზოგსაც სამუშაოდან ათავისუფლებდნენ. ეს იყო ძალაუფლების ერთ-ერთი ბერკეტი დემოგრაფიული პრობლემის გადასაჭრელად.

ახლა, როცა მოსახლეობის დაბერება დაიწყო, იგივე ხელისუფლება ახალ პოლიტიკას აწყობს — წყვილებს მოუწოდებენ, ორი ან სამი შვილი იყოლიონ. დრო შეიცვალა, მაგრამ მოსახლეობის დინამიკა კვლავ მთავარ საკითხად რჩება.

## მეხუთე დღე – იდენტობა და საზოგადოება

ზოგჯერ ვგრძნობ, რომ ჩვენი თაობა — „ერთი ბავშვის თაობა“ — იზოლირებულია. ჩვენ არ გვყოლია ძმები და დები, გვიჭირს სხვებთან გაზიარება. ეს გავლენას ახდენს ჩვენს სოციალიზაციაზე და ურთიერთობებზე.

თუმცა ამავდროულად, ჩვენ უფრო განათლებულები ვართ, გვინდა მოგზაურობა, ახალი სივრცეების აღმოჩენა და საკუთარი იდენტობის ძიება სამყაროში, სადაც ხალხი ისევ დემოგრაფიული წესების ჩარჩოშია მოქცეული.

ვგრძნობ, რომ ჩემი ისტორია — ჩემი ქვეყნის ისტორიის ნაწილია: საზოგადოებრივი პროცესები — ინდუსტრიალიზაცია, მიგრაცია, განათლების განვითარება — ცვლიან ჩვენს ცხოვრებას და გვაიძულებენ ახალ იდენტობათა ძიებას.

## დასკვნა:

დღიური გვიჩვენებს, როგორ აღიქვამენ საკუთარ თავს ერთი ბავშვის პოლიტიკის ეპოქის ადამიანები. მათი იდენტობა ფორმირდება სახელმწიფოს მიერ დაწესებული დემოგრაფიული შეზღუდვებისა და სოციალური მოლოდინების გავლენით.

სახელმწიფო იყენებს დემოგრაფიული პოლიტიკის ბერკეტებს (ჯარიმები, განათლების კამპანიები, სოციალური წნეხი) მოსახლეობის კონტროლისთვის.

ამავდროულად, საზოგადოებრივი მოვლენები — ურბანიზაცია, მიგრაცია, განათლების რეფორმა — ზეგავლენას ახდენენ მოსახლეობის სტრუქტურაზე, სოციალურ ურთიერთობებზე და ახალი თაობის იდენტობის ჩამოყალიბებაზე.